Дід бере гирлигу в кутку і виходить з хати.

Я за ним.

— Діду, а скільки ж ви дасте мені кавунів — скільки донесу, ге?

— Скільки донесеш.

— А коли одного я ще у вас з'їм?

— З'їси.

— А дині у вас є?

— Є і дині.

А чорнобривці й собі:

— Є і дині!

Дід не чує чорнобривців. Він чує тільки мене і себе.

— Є і дині, і всяка всячина. Я пішов.

А чорнобривці дідові вслід: — Я пішов!

— То я прийду, діду!

А тут ще лелека на хаті: —То я прийду, діду!

Дивлюсь на чорнобривці, на вітер, піднімаю голову на лелеку.

— Кла-кла-кла-кла! — каже лелека і летить зі стріхи.

Цей наш лелека — злодій. Увечері, коли ніхто не бачить, він краде зорі з неба. Стоїть на хаті на одній нозі, скине голову в зоряне небо — шия довга, дзьоб до зір — та й хап зорю. Зоря гаряча, застрягає в горлі, лелека ковтнути не може, студить зорю, клекіт із горла — кла-кла-кла.

Це вже я добре помітив, що цілу весну і літо наш лелека спить на одній нозі. Друга нога у нього відпочиває. Вона у нього для Африки. Прилітає в Африку, стає на ту відпочилу ногу, а нашу цю підгинає. Так і живе: одна нога для Африки, друга для нашої хати.

— Іди-но краще корову заверни з череди!

Іду по корову.

А чорнобривці услід:

— Іде по корову!

Вітер із неба:

— Іде по корову!

Іду.

А над нами всіма — небо. Небо домашнє, як чорнобривці. Я люблю небо. Мами вдома нема, а небо є. І ще люблю небо найбільше тоді, коли в ньому летить лелека до нашої хати, і дід іде до хати з гирлигою за плечима. Я люблю небо в нас над хатою і над мамою небо люблю.